

Sted kan ansætte en Præst, som alle Medlemmer paa det Sted kunne være tilfredse med. Derfor har man givet dem Ret til at vælge en anden Sjelesørger. Men nu seer jeg ingen kirkelig Grund til, at de i deres Valg skulde være knyttede til et bestemt Sted. Det vilde være et ganske vilkaarligt Skridt at sige, at de i deres Valg skulde være indskrænkede indenfor et vist Antal Miles Omkreds. I kirkelig Henseende er det Bielsen til Præst, der har Betydning, ikke det at være ansat paa et bestemt Sted, eller at man har saa og saa mange Tønder Rug i Tiende eller saa og saa Mæget i Offer og Accidentser; men at man er bestillet til Præst i Folketirken, maa i kirkelig Henseende være fuldkommen tilstrækkeligt. Bestemmelsen med Hensyn til Stedet kan altsaa kun have en borgerlig Betydning, den nemlig, at sikkre Indførelsen i en bestemt Kirkebog. Men nu er det givet, at, aldeles bortset fra det Tilfælde, som den ærede Forslagsstiller nævnte, bliver Sognebaandsløsningsloven fortolket saaledes af de kirkelige Myndigheder, at der kun maa løses Sognebaand til Sognepræsten paa et bestemt Sted, men ikke til en personel Capellan. Uagtet Capellanen ved sin Collats ogsaa har kongelig Udnævnelse og er ligeledes ansat paa et bestemt Sted, er det mig bekjendt, at Sjællands Biskop nylig har afgivet en Resolution, hvorved han erklærer det for utiladeligt at løse Sognebaand til en personel Capellan. Denne Fortolkning troer jeg er en vilkaarlig Indskrænkning af Sognebaandsløsningsloven, og jeg troer derfor, det er rigtigt ved en udtrykkelig Lovbestemmelse at borttage disse Ord, der saaledes ere blevne misforstaaede, nemlig, at det skal være en Præst for en vis Menighed. Det maa være tilstrækkeligt, at det er en Præst i Folketirken, og saa maa man see at blive enig om — jeg skal gjerne indrømme, at Lovforslaget maaskee ikke har valgt det Rette — hvorledes man skal sikkre sig Fyldestgjørelsen af det borgerlige Krav, nemlig Tilveiebringelsen af Kirkebøger, der have samme Betydning som de, der ere indførte i Folketirken. Jeg skal derfor for mit Vedkommende tilraade, at Thinget lader dette Lovudkast gaae over til et Udvalg til nærmere Prøvelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Forsaavidt det ærede Medlem, der nu satte sig, berørte en Afgørelse, der havde fundet Sted og som gik ud paa en Fortolkning af Loven af 4de April 1855, da er det en speciel Sag, der selvfølgelig er mig ubekjendt; men det forekommer mig rigtignok, naar jeg læser § 2 i den nævnte Lov, at jeg ikke kan komme til noget andet Resultat end Biskoppen, da Capellanen ikke kan siges at være en for en vis Menighed bestillet Præst. Jeg skjønner ikke rettere, end at Ordene i Paragraphen tale for denne Fortolkning. — Iøvrigt begjærede jeg Ordet for at gjøre opmærksom paa, at den ærede Taler vistnok har misforstaaet mine Ytringer. Jeg kan neppe troe, at han kan paastaae, at jeg ikke har Ret i, at det ikke med Føje kan siges, at Sognebaandsløsningsloven af 4de April 1855 indførte et fuldstændigt Brud med den gamle Kirkeordning, og jeg troer ogsaa, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at den Omstændighed, at Afgangen til at løse Sognebaand blev knyttet til, at det skulde være for at slutte sig til en for en vis Menighed bestillet Præst, er af den Art, at den kunde gjøre det mindre betænkeligt at gaae ind paa denne Lov for dem, der af de Hensyn, jeg fremhævede, ellers nærede Betænkelighed derved. Andet var det ikke, mine Ytringer skulde udtrykke. Men jeg har maaskee, da jeg før havde Ordet, udtalt mig mindre tydeligt.

Hasle: Naar den høitærede Minister indvendte mod dette Forslag, at det var en Leilighedslov, saa troer jeg, at han er aldeles uberettiget til at bruge dette Udtryk. Det er et Forslag, om hvilket jeg allerede har bemærket, at det ikke første Gang fremtræder for Thinget, men at det Samme har været forhandlet ligesaa 1855, da Loven om Sognebaandets Løsning blev forelagt. Om det kan have givet nogen Anledning til atter at komme frem med det, at der nu foreligger et Tilfælde, hvor en saadan Lov vilde gjøre overordentlig Gavn og opvække almindelig Glæde, troer jeg ikke kan give Berettigelse til at kalde dette Forslag en Leilighedslov. Det gjør mig ondt, at den ærede Minister erklærede, at han ikke kunde